

Sygn. akt: I C 1048/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 lipca 2017 roku w S.,

sprawy z powództwa G. R.

przeciwko S. R.,

o eksmisję

I. utrzymuje w mocy wyroku zaoczny Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 5 października 2016 roku sygn. akt (...)

II. nieuiszczone przez pozwanego koszty sądowe ponosi Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Szczytnie,

III. przyznaje adwokatowi A. J. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Szczytnie kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

S., (...)

Sygn. akt I C 1048/16

UZASADNIENIE

Powódka G. R. w pozwie złożonym w dniu 1 lipca 2016 roku przeciwko S. R. domagała się nakazania pozwanemu, aby opuścił i opróżnił ze swoich rzeczy pomieszczenia, które zajmuje w domu położonym w P. przy ul. (...) stanowiącym własność powódki oraz zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż na podstawie umowy darowizny zawartej z pozwanym stała się właścicielką nieruchomości, na której posadowiony jest dom mieszkalny. Małżeństwo stron zostało rozwiązane dnia 28 maja 2014 roku przez rozwód. Sąd Okręgowy w Olsztynie w wyroku orzekającym rozwód zezwolił pozwanemu na zamieszkanie

w jednym z pomieszczeń domu stanowiącym własność powódki oraz przyznał mu prawo korzystania z pomieszczeń wspólnych. Powódka twierdziła również, że pozwany w sposób rażący i uporczywy wykracza poza zasady porządku domowego oraz stosuje wobec powódki przemoc domową, co powoduje, że korzystanie ze wspólnych pomieszczeń stało się uciążliwe. Nie partycypuje w kosztach utrzymania domu, nie utrzymuje czystości, znosi i gromadzi w domu i ogrodzie złom i śmieci, przez co naraża pozostałych domowników na koszty związane z koniecznością dodatkowego ich sprzątania. Nadto, przeciwko pozwanemu miało być prowadzone postępowanie przygotowawcze w związku z zawiadomieniem złożonym przez powódkę, a dotyczącym znęcania się pozwanego nad powódką.

Sąd na podstawie art. 15 ust. 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (j.t. Dz.U. 2016r. Poz. 1610) o toczącym się postępowaniu zawiadomił Gminę P. celem umożliwienia jej wstąpienia do sprawy w charakterze interwenienta ubocznego. Gmina P. nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia.

Dnia 5 października 2016 roku Sąd Rejonowy w Szczytnie wydał wyrok zaoczny nakazujący pozwanemu S. R., aby opuścił, opróżnił i wydał powódce G. R. budynek mieszkalny położony w P. przy ul. (...), orzekł o uprawnieniu pozwanego do lokalu socjalnego z zasobów Gminy P. i wstrzymał wykonanie opróżnienia budynku mieszkalnego zajmowanego przez pozwanego do czasu złożenia pozwanemu przez Gminę P. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. Nie obciążył pozwanego kosztami sądowymi, od uiszczenia których powódka została zwolniona i nadał wyrokowi w pkt I rygor natychmiastowej wykonalności.

Pozwany S. R. w ustawowym terminie złożył sprzeciw od wyroku zaocznego wnosząc o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podkreślił, że jest osobą chorą, u której stwierdzono schizofrenię. Nie jest osobą ubezwłasnowolnioną i jest w stanie samodzielnie prowadzić swoje sprawy. Zdaniem pozwanego żądanie jego eksmisji należy oceniać jako rażącą niewdzięczność ze strony powódki, której pozwany na podstawie umowy darowizny darował swój udział nieruchomości, z której powódka obecnie żąda jego eksmisji. Nadto, żądanie eksmisji pozwanego było już przedmiotem postępowania sądowego w toku postępowania rozwodowego. Sąd Okręgowy w Olsztynie orzekając rozwód stron jednocześnie oddalił wniosek powódki o eksmisję pozwanego.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka G. R. i pozwany S. R. w dniu 22 grudnia 1980 roku zawarli związek małżeński. Dnia 4 grudnia 2001 roku strony zawarły umowę w formie aktu notarialnego, na podstawie której dokonali przesunięcia z ich majątku objętego wspólnością ustawową do majątku odrębnego G. R. prawa użytkowania wieczystego nieruchomości obejmującej działkę gruntu nr (...) położonej w P. wraz z prawem własności znajdującego się na niej budynku. Powódka jest obecnie właścicielem nieruchomości obejmującej działkę gruntu nr (...).

(dowód: umowa darowizny k. 6, wydruk odpisu zwykłego księgi wieczystej (...) k. 7).

Powódka G. R. w dniu 20 sierpnia 2012 roku złożyła pozew o rozwód. W toku postępowania złożyła wniosek o eksmisję pozwanego z budynku mieszkalnego położonego w P. przy ul. (...). Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 28 maja 2014 roku rozwiązał przez rozwód małżeństwo G. R. i S. R. z winy obu stron, oddalił wniosek powódki o eksmisję pozwanego i orzekł o sposobie korzystania z domu wspólnego stron w ten sposób, że powódce i pozwanemu przyznał do wyłącznego korzystania pokoje, w których w tym czasie zamieszkiwali, a pozostałe pomieszczenia pozostawił do wspólnego korzystania.

(dowód: wyrok SO w Olsztynie z dnia 28 maja 2014 roku, (...))

Strony nadal, po orzeczeniu rozwodu, mieszkały w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w P.. Między stronami dochodziło do nieporozumień i awantur. Pozwany używał wobec powódki słów wulgarnych. Z tego powodu powódka wielokrotnie wyzwała policję do miejsca zamieszkania bądź informował funkcjonariuszy policji o zachowaniu

pozwanego, które naruszało jej dobra osobiste. Powódka składała zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstw przez pozwanego na jej szkodę. Postępowania były prowadzone w latach: 2014, 2015 i 2106 i zakończyły się umorzeniem postępowania bądź odmową jego wszczęcia. Pozwany pomieszczenie, które zajmuje w budynku mieszkalnym zamyka uniemożliwiając do niego dostęp. Z pomieszczenia tego dochodzi nieprzyjemny zapach. Pozwany nie partycypuje w kosztach utrzymania budynku mieszkalnego, w jego remontach. Na nieruchomości gromadził odpady.

(dowód: zeznania świadka A. M. k. 28-28v, zeznania świadka B. R. k. 28v-29, zeznania świadka K. K. k. 114-114v, dowód z przesłuchania stron k. 114v-115, pismo z Urzędu Miasta i Gminy P. k. 8)

Pozwany S. R. otrzymuje świadczenia z pomocy społecznej, jest trwale, całkowicie niezdolny do pracy. W trakcie trwania małżeństwa, jak również w okresie późniejszym, S. R. kilkakrotnie przebywał na obserwacji w Wojewódzkim Zespole (...) w O.

(dowód: informacja (...) w P. k. 23, . orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 58, karty informacyjne leczenia szpitalnego k. 55, k. 60-65)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie, zwrócić należy uwagę, że oddalenie w wyroku rozwodowym wniosku o orzeczenie eksmisji, nie wyłącza możliwości późniejszego powództwa o wydanie. Eksmisja na podstawie art. 58 § 2 k.r.o. może być orzeczona jedynie w wypadkach wyjątkowych, ograniczających jego stosowanie do przypadków szczególnie rażącego zachowania współmałżonka. Powódka formułując żądanie pozwu jako podstawę prawną swego żądania wskazała przepis art. 13 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego (j.t. Dz.U. 2016r., poz. 1610 ze zm.) który przewiduje, że jeżeli lokator wykracza w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, czyniąc uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku, inny lokator lub właściciel innego lokalu w tym budynku może wytoczyć powództwo o rozwiązanie przez sąd stosunku prawnego uprawniającego do używania lokalu i nakazanie jego opróżnienia. Tymczasem powódka na gruncie wskazanej ustawy nie ma przymiotu lokatora czy też właściciela innego lokalu. Jest ona właścicielem nieruchomości zabudowanej i zgodnie z przepisem art. 222 § 1 k.c. może domagać się ochrony swego prawa własności przed jakimikolwiek naruszeniami pochodzącymi od osób nieuprawnionych do władania rzeczą. Z istoty prawa własności wynika bowiem, że właściciel może z wyłączeniem innych osób korzystać z rzeczy i nią rozporządzać. Zgodnie z treścią art. 222 § 1 k.c., właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Przepis ten służy przywróceniu właścicielowi władztwa nad rzeczą, więc ochronie jednego z podstawowych atrybutów prawa własności.

Legitymowanym do wystąpienia z takim roszczeniem windykacyjnym jest właściciel rzeczy, na którym - w myśl art. 6 k.c. spoczywa ciężar udowodnienia, że przysługuje mu prawo własności. Powódka w niniejszej sprawie niewątpliwie wykazała, że przysługuje jej prawo własności, przedkładając umowę darowizny oraz aktualny odpis księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości zabudowanej. Biernie legitymowana jest natomiast osoba, która faktycznie włada cudzą rzeczą bez podstawy prawnej.

W ocenie Sądu, z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynikało, iż pozwanemu przed wytoczeniem powództwa przysługiwało prawo do zajmowania lokalu, był zatem lokatorem spornego mieszkania. Początkowo uprawnienie to wynikało z przepisu art. 28¹ k.r.o., który stanowi, że jeżeli prawo do mieszkania przysługuje jednemu małżonkowi, drugi małżonek jest uprawniony do korzystania z tego mieszkania w celu zaspokojenia potrzeb rodziny. Przy czym regulacja ta ma umożliwiać małżonkowi niemającemu praw do mieszkania korzystanie z niego łącznie z małżonkiem, który korzystanie z mieszkania opiera na tytule prawnym. Tytuł do korzystania z mieszkania istnieje do czasu, gdy małżeństwo ustanie, zostanie unieważnione lub gdy nastąpi rozwód albo orzeczenie separacji. Po orzeczeniu rozwodu, pozwany zajmował pomieszczenia w budynku mieszkalnym na podstawie umowy użyczenia. Pozwany nie

ustalił z powódką czas trwania wspólnego zamieszkiwania po ustaniu małżeństwa. Nie zawarł też umowy użyczenia w formie pisemnej, ale umowa użyczenia może zostać zawarta w dowolnej formie, w tym także ustnie i przez czynności konkludentne. Na jej podstawie użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu, przez czas oznaczony lub nie oznaczony, na bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy (art. 710 k.c.) Cechą charakterystyczną użyczenia jest jego nieodpłatność oraz motyw bezinteresowności. Zgodnie zaś z przepisem art. 713 k.c. biorący do używania ponosi zwykle koszty utrzymania rzeczy użyczonej, a zatem jest obowiązany ponosić zwykle koszty utrzymania rzeczy, aby zachować ją w stanie nie pogorszonym. Koszty te obejmują m.in. opłaty eksploatacyjne związane z utrzymaniem użyczonego lokalu, czego pozwany w czasie trwania stosunku użyczenia nie realizował.

Zawierając umowę użyczenia strony nie wykazały okoliczności, których wystąpienie warunkowałoby możliwość wypowiedzenia umowy przez którąkolwiek ze stron. Podobne ograniczenia nie zostały również przewidziane przez ustawodawcę. Tym samym każda ze stron mogła w każdym czasie jednostronnie rozwiązać umowę przez jej wypowiedzenie. Przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy użyczenia nie zawierają jednak szczególnych unormowań dotyczących jej wypowiedzenia. Umowa ta należy do kategorii zobowiązań o charakterze ciągłym. W przypadku zobowiązań bezterminowych przyjmuje się, że każdy stosunek zobowiązaniowy o charakterze ciągłym może wygasnąć po wypowiedzeniu przez dłużnika lub wierzyciela z zachowaniem terminów umownych, ustawowych lub zwyczajowych, a w razie braku takich terminów niezwłocznie po wypowiedzeniu (art. 365 1 k.c.). W przypadku użyczenia na czas nieoznaczony pomieszczeń o charakterze mieszkalnym konieczne jest stosowanie przepisów o najmie w części dotyczącej wypowiedzenia stosunku prawnego. Stosownie zatem do stosowanego na zasadzie analogii przepisu art. 688 k.c. łączący strony stosunek mógł być rozwiązany najpóźniej na trzy miesiące naprzód na koniec miesiąca kalendarzowego. Trzymiesięczny termin wypowiedzenia, o którym mowa w art. 688 k.c., należy uznać za odpowiedni również w przypadku umowy użyczenia, która łączyła strony niniejszego procesu. Tym bardziej, że nie można uznać, aby wypowiedzenie umowy przez powódkę było pozbawione uzasadnienia. Bezsporne jest bowiem, że obecnie strony pozostają rozwiedzionymi małżonkami, a na powódce nie ciąży obowiązek dalszego alimentowania pozwanego czy też zaspakajania jego potrzeb mieszkaniowych i umożliwianie mu nieodpłatnego zamieszkiwania w posiadanym przez siebie lokalu.

Powódka w dniu 1 lipca 2016 roku wniosła do Sądu pozew o eksmisję pozwanego i w stosunku do niego skutki wypowiedzenia należy wiązać z faktem doręczenia mu odpisu pozwu w niniejszej sprawie. W orzecznictwie przyjmuje się bowiem, że wypowiedzenie umowy użyczenia może nastąpić poprzez doręczenie odpisu pozwu obejmującego żądanie opróżnienia lokalu. Odpis pozwu został doręczony pozwanemu w dniu 1 sierpnia 2016 roku. Skutek wypowiedzenia umowy użyczenia nastąpił zatem z dniem 30 listopada 2016 roku. Wobec ustania stosunku użyczenia pozwany utracił zatem jedyny tytuł prawny do zamieszkiwania w spornym lokalu mieszkalnym, a żądanie powódki nakazania opuszczenia i opróżnienia lokalu ocenić należało jako zasadne.

W warunkach niniejszej sprawy bezspornym był fakt, że powódka jest właścicielem nieruchomości, na której znajduje się budynek mieszkalny, pozwany – były mąż powódki zajmuje jeden pokój w tym budynku mieszkalnym i korzysta ze wspólnej łazienki, kuchni. Nie budziło też wątpliwości Sądu w świetle ustalonego w sprawie stanu faktycznego, że pomiędzy stronami istnieje silny i długotrwały konflikt, powodujący, że dla powódki wspólne zamieszkiwanie stanowi uciążliwość. W tym miejscu należy zaznaczyć, że Sąd, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie dał wiary w całości zeznaniom stron w zakresie w jakim wyłączną winą za ten spór obarczyły drugą stronę. Analiza materiału dowodowego oraz doświadczenie życiowe wskazuje, że w tego rodzaju sporach wina leży po obu stronach. Zwrócić należy uwagę chociażby na zeznania świadków A. M. i K. K. osób obcych wobec stron, które opisując zachowania stron, których były bezpośrednimi świadkami wskazywali na wzajemne prowokowanie się stron do awantur, kłótni. Sąd w toku postępowania zgromadził akta 3 postępowań przygotowawczych, które były inicjowane zawiadomieniami składanymi przez powódkę. Żadne z tych postępowań nie zakończyło się postanowieniem pozwanemu zarzutów popełnienia jakiegokolwiek przestępstwa na szkodę powódki. Tym niemniej, powyższe wskazuje na istniejący i pogłębiający się konflikt między stronami. Powódka poszukiwała pomocy na zewnątrz i od kilku lat uskarżała się osobom trzecim, siostrze, że jest źle traktowana przez pozwanego. B. R.,

jak sama przyznała wiedzę odnośnie zachowania pozwanego miała od powódki. Z uwagi na zachowanie pozwanego, świadek ograniczyła odwiedziny u powódki. Zeznania świadka w głównej mierze opierały się o relacje powódki.

W myśl przepisu art. 222 § 1 k.c. właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Treścią roszczenia windykacyjnego jest żądanie wydania rzeczy, kierowane przeciwko osobie władającej cudzą rzeczą bez podstawy prawnej. Z powołanego przepisu wynika, iż powyższe roszczenie nie przysługuje właścicielowi, jeżeli osobie, która faktycznie włada jego rzeczą, przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Zatem dopóki taki stosunek trwa, wynikające z niego uprawnienie do posiadania rzeczy wyprzedza roszczenie windykacyjne właściciela. Mając na uwadze, iż przesłanką powstania tego roszczenia jest wyłącznie obiektywny fakt wkroczenia w sferę cudzego prawa przez osobę nieuprawnioną, powódka mogła skutecznie żądać od pozwanego opuszczenia części zajmowanej przez pozwanego nieruchomości, z której w obecnej chwili korzysta bez tytułu prawnego. Pozwany nie wykazał bowiem istnienia po swej stronie uprawnienia do zajmowania części nieruchomości. Wobec powyższego należało uznać, iż nie przysługuje mu skuteczne względem powódki prawo do zajmowania przedmiotowej nieruchomości. Orzeczony w sprawie rozwodowej sposób korzystania ze wspólnego mieszkania nie kreuje uprawnienia pozwanego do korzystania z lokalu mieszkalnego, które obecnie niweczyłoby uprawnienie powódki do żądania wydania przez pozwanego pomieszczeń przez niego zajmowanych.

Dążenie powódki do spokojnego zamieszkiwania w budynku mieszkalnym, którego jest właścicielem po wielu latach niespokojnego stanu stanowi przejaw dbałości przez powódkę o jej przyszłość i dobro rodziny. Badając całość okoliczności ujawnionych w sprawie, w tym mając na uwadze, że pozwany spełnia przesłanki do przyznania lokalu socjalnego, należało stwierdzić, iż żądanie powódki nie było nadużyciem prawa w rozumieniu art. 5 k.c. Niewątpliwie powódka na skutek umowy zawartej z pozwanym stała się wyłącznym właścicielem nieruchomości zabudowanej. Jednakże powyższe nie pozbawia powódkę możliwości ochrony swego prawa własności również przeciwko wcześniejszemu współwłaścicielowi, który swym zachowaniem uniemożliwia obecnie wspólne zamieszkiwanie. Pozwany nie partycypował w kosztach utrzymania budynku mieszkalnego, do czego jako biorący do użytkowania również był zobowiązany. Nie respektował uprawnień właścicielskich powódki, zamykając drzwi na klucz do pokoju, który zajmował uniemożliwiał powódce korzystanie ze swego prawa własności do całego lokalu zgodnie z jego gospodarczo-społecznym przeznaczeniem. Nie zachodzą zatem w ocenie Sądu podstawy, by ten stan bezprawny w dalszym ciągu utrzymywać.

Reasumując, w ocenie Sądu uznać należało, iż doszło do skutecznego rozwiązania umowy użyczenia. Omawiany stosunek obligacyjny wygasł, a mając na uwadze, iż pozwany nadal zamieszkuje w spornej nieruchomości, zasadnym było orzeczenie zgodnie z żądaniem pozwu.

Orzeczenie eksmisji powodowało konieczność rozstrzygnięcia o uprawnieniu pozwanego do otrzymania lokalu socjalnego. Zgodnie bowiem z treścią art. 14 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Obowiązek zapewnienia lokalu socjalnego ciąży na gminie właściwej ze względu na miejsce położenia lokalu podlegającego opróżnieniu. Sąd badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego bierze pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez pozwanego z lokalu oraz jego szczególną sytuację materialną i rodzinną. Ponadto sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec: kobiety w ciąży, małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej lub ubezwłasnowolnionego oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą, obłożnie chorych, emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, osoby posiadającej status bezrobotnego, osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwał, chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany.

Pozwany jest osobą trwale całkowicie niezdolną do pracy, rencistą. Dodatkowo, stan zdrowia pozwanego na chwilę obecną jest taki, że nie wymaga on opieki, jest samowystarczalny. Mając więc na uwadze powyższe, jak również

sytuację materialną i osobistą pozwanego należało uznać, iż istnieją przesłanki do orzeczenia o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego.

Mając na uwadze przepis art. 17 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku stwierdzić należy, że w przedmiotowej sprawie stosowania art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów nie wyłączała treść art. 17 tej ustawy, a to z tego względu, że powodem wydania wyroku nie było znęcanie się przez pozwanego nad rodziną, czy też wykraczanie w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu; pozwanemu nakazano wydanie zajmowanych przez nią pomieszczeń, ponieważ nie posiadał do nich tytułu prawnego tamującego uprawnienie powódki jako właścicielki nieruchomości. Poza tym należy zauważyć, że chociaż pozwany zachowywał się w sposób uciążliwy dla pozostałych domowników, to uciążliwość ta nie miała charakteru rażącego czy uporczywego, w szczególności biorąc pod uwagę stan zdrowia pozwanego oraz fakt, że pozwanemu nie sposób przypisać wyłącznej winy za istniejący konflikt. Niewątpliwie strony są skonfliktowane i dochodzi między nimi do częstych kłótni. Przedmiotowy przepis nie może być jednak stosowany w każdej sytuacji istnienia konfliktu pomiędzy osobami zajmującymi jeden lokal mieszkalny, a jedynie w sytuacji stosowania przemocy przez jednego z domowników nad innym i istnienia wyraźnej relacji – sprawca przemocy i ofiara albo też gdy lokator wykracza przeciwko porządkowi domowemu w sposób „rażący” lub „uporczywy”, czego powódka jednak nie zdołała wykazać w niniejszym postępowaniu, poza zwykłym i powtarzającym się wykraczaniem przez pozwanego przeciwko porządkowi, tym bardziej, że nie udowodniono po stronie pozwanego umyślności i złośliwości w tymże zachowaniu.

Zgodnie z art. 14 ust. 6 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku orzekając o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego, sąd nakazał wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Wobec powyższego Sąd po rozpoznaniu sprzeciwu od wyroku zaocznego na podstawie art. 347 k.p.c. utrzymał w mocy wyrok zaoczny.

O kosztach sądowych obejmujących opłatę od sprzeciwu od wyroku zaocznego Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 i art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz. U. 2016r., poz. 623 ze zm.)

Sąd o wynagrodzeniu pełnomocnika adw. A. J. ustanowionego dla pozwanego z urzędu orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (j.t. Dz.U. 2016r., poz. 1999 ze zm.) w zw. z § 13 pkt 1 i § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2015r.,poz. 1801), albowiem zgodnie z § 22 obecnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. poz. 1714) do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. P. w niniejszej sprawie zostało zaś wszczęte 1 lipca 2016 roku. wynagrodzenie przyznane pełnomocnikowi zostało zgodnie z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku podwyższone o należny podatek VAT.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S.,(...)